

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 179. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592448208/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

trufne. Jeg kunde ikke finde andet Svar end Nei. Jeg stræbte ogsaa efter at udfinde med min Tanke, hvad dog Grevens Hensigt kunde være. At han og hans Søn ikke vilde løbe til Baron Panin i Wien og klage som Skoledrengene eller føre borgerlig Sladder, var mig klart nok. Men at de ikke havde opgivet Spillet, var mig ligesaa klart, skjøndt jeg tillige her mødte en uigjennemtrængelig Dunkelhed.

Længe skulde jeg ikke gaa omkring i denne Slags Uro. Fra Baron Panin i Wien kom et Ønske om, at Familien vilde begive sig til Neapel, og der blev strax truffet Forberedelser til Afreise. Grevinden og Fru v. Hönck syntes at betragte sig som medindfattede i «Familien»; Comtesse Felicia var derimod bestemt ikke indbudet, men besluttede at reise med alligevel. Ingen kunde forbyde hende at reise til Neapel. Selve Baronens Ønske havde intet Paafaldende: det var den Tid, da «Selskabet» forlod Rom og gik sydpaa. Jeg havde hele Tiden vidst, at min Samværen med Hende var paa Tid, et kort Laan mod store Renter, et Stykke Himmel, der var faldet ned til mig og skulde bødes for ved Savnet, naar det forsvandt; men der er Ting, man kan vide og dog ikke have fuldt optagne i sin Bevidsthed. Jeg forstod ikke, hvorledes jeg nu, efter at have prøvet, hvad Livet var, skulde kunne leve uden det, der var Livsbetingelsen. Jeg tænkte paa, ogsaa at reise til Neapel, men indsaar, at det ikke kunde gaa an uden Hendes Tilladelse, og hvorledes kunde hun give den? Og selv om hun vilde begaa den besynderlige Uforsigtighed at give mig den, hvorledes kunde jeg saa med Ære benytte mig deraf, da det, som Verden kaldte hendes Ære, kunde sættes paa Spil derved? Ja, truede der hende en Fare, saa var det en anden Sag; men hvad Fare, navnlig overfor Grevens, kunde fornuftigvis antages at true hende, naar hendes egen Ægtefælle ledede hendes Bevægelser?

Det Uundgaelige, det Unaturlige, maatte da skee: Jeg maatte være, hvor hun ikke var. Jeg udbad mig en Gunst, en forholdsvis stor Gunst, men dog næsten herrettiget efter Alt, hvad der var skeet, efter Aanden, der havde hersket i vor Samværen: at den officielle Afsked, jeg tog med hende, ikke maatte være den sidste, men at jeg maatte see og hilse paa hende paa den nærmeste Station; jeg vilde ikke træde nær, hun skulde blot vide, at jeg var tilstede, og dertil gav hun sit Minde.

Da det allerede var hedt om Dagen, havde de valgt at reise med Aftentoget, og medens jeg ventede i Stilheden, stod Fuldmaanen op.

Stationshuset var ved Gjennemskjæringen af en Høi, og dets skraaende Tag naede næsten helt ned til Terrainet, saa at jeg stod i Skygge, og følte mig selv som optagen i Skyggeriget eller paa dets Tærskel, medens det endnu stod tilbage for mig at gjennemgaae Hjerterets sidste Slag. Det bankede af Længsel og af Angst for at faae sin Længsel opfyldt. Toget, jeg med saa pinlig Utaalmodighed saae imøde og var bange for, kom endelig; langsomt nærmede det sig; paa det sorte Uhyre stode to røde Øine, Ild glødede under dets Bug, Fuldmaanen fra Colosseum stod i uforandret smilende Herlighed og Glands høit over det. Det gled forbi mig, langsomt fulgte Vogn paa Vogn, og endelig kom Hendes, og saa gunstig var endnu Skjæbten, at hendes Vogn standsede foran Stedet, hvor jeg stod, og at hun havde sin Plads paa den Side, der vendte ud imod mig. Overfor hende sad et af Børnene, Henriette, og jeg troer, at Barnets Øine fulgte samme Retning som Hendes, men alligevel taug den lille Pige, som om et kvindehgt Instinct sagde hende, at der i de faa Secunders dybe Stilhed var en Hemmelighed, som et Barn turde vide, men ingen Voxen, om to Mennesket, der havde hinanden kjær og maaskee saaes for sidste Gang. Jeg stod med blotet Hoved, rørte mig ikke, sagde Intet og kunde Intet sige. I det Toget igjen satte sig i Bevægelse, saacs en hvid Haand ved Vinduet, og en Blomst faldt ud. Jeg sprang til for at tage den op; en Betjent troede, at en Reisende havde tabt Noget; men, da han saae, at det var en Blomst, traadte han med militairisk Hoflighed et Skridt tilbage; Toget var borte, opslugt af Natten.

Cola di Rienzi, Roms Tribun, brugte den Krumme, hvori Constantin den Store var bleven døbt, til Badekar. Det skete paa en stor Festdag og for Høitideligheds Skyld, men tilregnedes ham dog som Profanation. Efter at have i Begyndelsen af mit Ophold i Rom nydt Stadens Storhed med stille og andagtsfuldt Sind, havde jeg derefter en Tidlang brugt det Hele som Coulisser for min Lyksalighed, og det mærkedes ved min Tilbagekomst, at Staden tilregnede mig det som Profanation og vilde lade mig føle, hvorledes det var at gaae imellem Coulisser, hvor Spillet var endt. En saadan Død havde jeg ikke taget med i Regningen; thi den var ikke blot Berøvelse af Livet, men evindelg tilhævendende, aandretrætstående Minden om, hvor Livets Lyst og Lyksalighed havde været. Alle Steder, der havde skaffet mig Fryd,